

Părintele Arsenie... un Moise care ne-a despărțit Marea Roșie

• Părintele Arsenie a fost un om ex-traordinar, un om al lui Dumnezeu, un mare părinte al Bisericii noastre. Pentru mine personal, cel mai mare din veacul nostru... Despre Părintele Arsenie trebuie să vină vremea, cât mai curând posibil, să se scrie mai mult, să se vorbească mai mult; și eu sunt absolut sigur, și mărturisesc cu toată responsabilitatea mea de episcop, că va veni timpul rânduit de Dumnezeu, când Părintele Arsenie Boca va fi canonizat... Despre Părintele Arsenie încă se vorbește în termeni prea lumești. Dar se va vedea mai târziu. Eu îndrăznesc să spun că Părintele Arsenie Boca a fost pentru România asemeni Sfântului Serafim de Sarov pentru marea Rusie.

... Aflându-te în prezența și în apropierea Părintelui Arsenie, simțeai prezența lui Dumnezeu, Îl simțeai pe Hristos trăind și vorbind în Părintele Arsenie. Era și este un lucru extraordinar – cum spunea cineva – ca în viața noastră, în viața oamenilor, să întâlnim un sfânt. Eu pot să spun că acest lucru l-am simțit și l-am trăit și sunt absolut convins și responsabil de ceea ce spun acum.

Părintele Arsenie știa că la tinerețe se pune temelia vieții omului, a dezvoltării omului pentru mai târziu și pentru totdeauna, și de aceea era înconjurat de tineri. (P.S. **Daniil Partoșanul**)

• Un complex de factori, din harul lui Dumnezeu, pe deplin favorabili, m-au ajutat să cunosc pe tânărul diacon celib *Zian Boca* (viitorul Părinte Arsenie), după venirea sa de la Muntele Athos, și pe părintele *Dumitru Popescu*, viitorul arhimandrit Serafim Popescu, stareț la Mănăstirea Sâmbăta între anii 1949-1955.

Părintele dr. *Dumitru Stăniloae*, fiind numit rector al Academiei Teologice „Andrei Șaguna” din Sibiu (de către mitropolitul Nicolae

• Mama Părintelui semăna cu Părintele foarte mult. Odată a venit la mănăstire. Îi era dor de Părintele. Și Părintele a lăsat-o în biserică, nu a ieșit din altar. Și ea a stat, a tot stat, și dacă a văzut că Părintele nu mai iese, a început să plângă. A ieșit Părintele bucuros și a zis: *Am vrut să te vedem cum plângi*. A sărutat-o și a mângâiat-o și i-a zis: *Nu mai plânge, că uite, am venit*. (Elena Mailat, 87 de ani – Dejani)

• Întâlnindu-se cu Părintele, mama i-a reproșat: „*Ți-a fost rușine cu mine, de n-ai vrut să spui la lume că eu sunt mama ta?*” și i-a zis Părintele: „*Nu, mamă, dar dacă spuneam, lumea îți rupea hainele de pe matală când veneai încoace.*”

A spus mama Părintelui, cu ocazia acestei vizite la mănăstire, că atunci când era însărcinată cu Părintele a văzut soarele și luna în pântecul ei și nu știa ce va fi. Și a văzut și un peisaj. Când a venit la Sâmbăta a spus că a văzut exact peisajul de aici, cu munții și mănăstirea. (Gheorghe Silea, 45 ani – Sâmbăta de Sus)

• Mult s-a zbatut Părintele. Toată viața și scrierea lui a fost spre sfințirea familiei. Câte femei au fost la el s-au hotărât să nu mai avorteze! Câți copii au rămas în pântecul mamelor lor! **Nu e nimeni mai competent să ne strige în acest moment revenirea mamelor la sfințenia Maicii Domnului, decât Părintele Arsenie.** (Pr. Ioan Sabău)

Bălan, în 1936), a primit locuință (pentru el și familia sa) în clădirea Academiei, la parter. Părintelui *Zian Boca* și părintelui *Dumitru Popescu* li s-a dat o locuință, tot în curtea Academiei. Cu ei mai stătea și tânărul profesor de teologie dr. Nicolae Mladin, viitorul mitropolit, formând împreună o triadă de oameni ai lui Dumnezeu, cu totul deosebiți. Camera din dreapta mi s-a acordat mie, după terminarea Teologiei, de către părintele rector dr. Dumitru Stăniloae, care m-a angajat ca secretar și dactilograf al său, Seara, după ce se linișteau studenții teologi, cei trei călugări ieșeau în holul locuinței unde, împreună, înfrățiți în același ideal de preamărire a lui Dumnezeu, cântau imnuri religioase, încheind cu „Apărătoare Doamnă”. Îmi era imposibil să rămân izolat în camera mea de vizavi și să nu apar și eu între dâșii, frământat de același dor de preamărire a Lui, a Ziditorului a toate, Dumnezeu.

Firește că, peste zi, când Părintele Arsenie mai scăpa de la Părintele Stăniloae, unde împreună lucrau la traducerea manuscriselor Filocaliei, pe care Părintele Arsenie le adusese de la Muntele Athos, mai profitam și stăteam de vorbă cu el.

În astfel de momente de fericită ocazie de a sta de vorbă cu tânărul diacon celib Arsenie Boca, am prins, între altele, un moment – unic – cu totul remarcabil: mi-a arătat centura monahală de piele, pe care a realizat-o singur, cu monogramul metalic: IS HS NI KA (Iisus Hristos biruie), pe care urma să o poarte după tunderea în monahism (pe data de 3 mai 1940, la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, primind numele de Arsenie). După centură, îmi destăinuia din tainele monahismului, cum trebuia să fie un adevărat călugăr, ca un adevărat ostaș al lui Hristos, îmbrăcat în toate armele lui Dumnezeu (cf. Ef. 6, 11-17). Cu acel prilej mi-a arătat o intimitate a îmbrăcămintei călugărești (pe care o aștepta și pentru care se pregătea): pe o coală de hârtie a desenat schima călugărească, pe care o poartă un călugăr până la moarte. Am pus mâna pe ea și îndată

foarte discret, căci nimeni nu-l văzuse (până atunci) râzând, ci plângând adeseori pentru păcatele oamenilor.

În sfârșit, l-am văzut și în bucătăria cantinei studentești, unde singur își pregătea mâncarea de post (predominau morcovii rași pe răzătoare, cruzi), dar fără a face caz de aceasta.

Când îl ajuta pe Părintele Stăniloae la traducerea Filocaliei, Părintele Arsenie scria cu mâna tot textul filocalic tradus. Mai târziu, a creat în cadrul Mănăstirii Brâncoveanu o adevărată mișcare filocalică împreună cu credincioșii din ținuturile făgărășene, care s-a extins apoi în aproape toată țara, cum remarca Nichifor Crainic. La această mișcare participa inclusiv studențimea universitară, ca într-o „bulboană spirituală uriașă”, pentru a-l vedea și asculta pe călugărul care răscolea sufletele credincioșilor ce-l ascultau, Părintele Arsenie.

Duhul filocalic străbătea în mințea și în sufletul ascultătorilor prin cuvintele de foc ale Părintelui. Așa a reușit să devină primul ctitor al Filocaliei românești de la Sibiu, nu numai prin colaborarea cu Părintele Stăniloae, la îmbrăcarea textului original în haina cuvântului românesc, ci, acum, și prin câștigarea de abonați din rândul țărânimii românești (în criza groaznică din anii 1946 și anii următori, țărâni, după colectarea cerealelor și valorificarea lor, au făcut un mare număr de abonamente pentru tipărirea primelor volume), la Sibiu. Toți aceștia, în frunte cu Părintele Arsenie, sunt ctitori ai Filocaliei românești, cum avea să evidențieze Părintele Stăniloae în prefața primelor volume. Este un moment istoric pentru cultura românească, când oamenii simpli din popor au făcut cauză comună cu oamenii de cultură, pentru promovarea acestor valori și dăinuirea lor.

Fiind contemporan cu aceste evenimente unice, m-am trudit să ajung în posesia tuturor celor 12 volume ale Filocaliei, inclusiv cele tipărite la București, după transferul Părintelui Stăniloae la universitatea bucureșteană. Nu știu prin ce întâmplare nu am prins volumul II, care-mi lipsea astfel din colecție. Fără să fac publicitate

din aceasta, prin 1964, aflându-mă la parohia „Sf. Arhangheli” de pe strada Ștefan cel Mare din Sibiu, m-am pomenit cu o credincioasă, fiică duhovnicească de-a Mănăstirii Sâmbăta, că, fără să o cunosc, vine la mine cu volumul II al Filocaliei semnat pe pagina titlului: „Arsenie” și mai jos scris numele ei, Miclea Paraschiva, cu cerneală. Îmi spune: „Părinte, vă dau dumneavoastră această carte.” I-am mulțumit din inimă și am zis: „Mari și minunate sunt lucrurile tale, Doamne!”

Revin la intrarea mea în preoție. După ce m-am căsătorit și am fost hirotonit preot și duhovnic, în data de 1 ianuarie 1941 am plecat cu soția, renunțând la confortul orașului, într-o parohie aflată la peste 40 de km de Sibiu, pe Valea Hârțibaciului, unde am întâlnit o sărăcie lucie între oameni bogați, oameni rupți de credință, care nu știau ce-i postul de miercuri și vineri, nespovediți de 25-45 de ani, cu biserica în paragină. Aici a trebuit să fac o pastorație de zi și noapte pentru a sparge carapacea indiferentismului.

Într-o zi, pe neașteptate, m-am pomenit cu Părintele Arsenie, care mă cercetează acasă, la parohia respectivă, foarte scurt la vorbă, serios, ca un mare și adevărat călugăr, privind mai mult în pământ decât în fața persoanei (eram și cu soția) și spunându-mi că dorește să mergem împreună peste deal, în satul vecin, unde avea mulți credincioși care-l cercetau la Mănăstirea Sâmbăta, mergând pe jos sau cu căruțele. Ajunși acolo, într-o sală de la școală, le-am rostit amândoi câte o predică cu sfaturi duhovnicești. De acolo, după ce a înnoptat, Părintele a trecut prin alte sate, ca o recunoștință a bunului păstor pentru cei ce l-au căutat.

După ce m-am mutat în parohia Turnișor-Sibiu, la câțiva ani, desființându-se mănăstirile de maici, Părintele Arsenie a îndemnat un grup de măicuțe pripășite prin Rășinari, fără duhovnic, să mă caute la parohie și să le fiu duhovnic. Și am rămas așa până când ele s-au readunat la Mănăstirea Prislop, în jurul Părintelui Arsenie.

Spre anul 1980, fiind în căutare de pictor, m-am dus la Drăgănescu să-l caut pe Părintele Arsenie, să-l rog să-mi picteze noua biserică. Am stat amândoi de vorbă, i-am admirat pictura și l-am rugat să vină la Sibiu, dar m-a refuzat pe motiv că aici nu ar putea lucra. Știa dânsul de ce! M-am mâhnit ori de câte ori Părintele era acuzat pe nedrept. Este greu să te transpui în situația unui călugăr urmărit de Securitate și cu domiciliu aproape forțat, a unui călugăr care a trăit călugăria ca puțini alții, știind prea bine ce a scris Sf. Antonie cel Mare, că „un călugăr care iese din mănăstire e ca peștele pe uscat”. De aceea nu se aventura, avea evlavie, nu sta la taifas – era scurt la vorbă, fără grija de a se lansa și face cunoscut. Dialogul său era cu sufletul și inima credincioșilor.

Cu toate acestea, într-o zi a venit la Sibiu să-mi vadă noua biserică. A fost pentru mine o surpriză și adevărată bucurie. La plecare, l-am rugat să scrie ceva în cartea de aur a parohiei și a scris scurt: „*Aici credința și faptele sunt una și aceeași evidență. 18.12.1986 Arsenie*”.

Un fost cântăreț de la Mănăstirea Sâmbăta își amintește că, atunci când Părintele Arsenie era starețul mănăstirii, într-o dimineață, ieșind cu Părintele Arsenie din vechea mănăstire spre Altarul din pădure, pentru a săvârși Sf. Liturghie, el, uitându-se în urmă ca să vadă dacă vine Părintele, s-a cutremurat și a zis: „*Vai, Părinte, sunteți tot foc!*”. „*Am simțit eu că mă arde ceva.*” Și atât; s-a ferit să comenteze sau să comunice și altora stările de har a milei lui Dumnezeu, care nu l-a părăsit niciodată.

Ne spunea Părintele că ne *știe toate păcatele noastre și ale neamului nostru; că a vorbit cu sfinții pe care-i pictează*. Cei care mergeau la el îi simțeau puterea și ajutorul și pe mulți îi vindeca pe loc.

Prima întrebare pe care o punea Părintele la fiecare era: *Câți copii aveți? și De ce nu vă faceți copii? Vedeți voi, mă – spunea Părintele – toți cei care vă feriți de copii, o să suferiți*. (Pr. Todor Nichifor – Sibiu)

Prima predică pe care am auzit-o – prima și ultima – ținută de Părintele Arsenie Boca, mi-o aduc aminte foarte bine. Am ținut-o minte poate pentru că știam că o ține un om deosebit. Mai întâi, Părintele a vorbit despre «haina de nuntă» și a spus că pentru el cuvântul din Sfânta Evanghelie despre cel care a intrat fără haina de nuntă a fost un cuvânt de care s-a poticnit multă vreme, în înțelesul că la un moment dat și-a văzut haina cu care era îmbrăcat, ca rezultat al vieții pe care a dus-o probabil Părintele Arsenie. Și zicea Părintele că și-a văzut haina – expresia este a lui – “*ca o spălătoare*”, murdară ca o spălătoare. Și atunci, după ce și-a văzut haina murdară ca o spălătoare, a fost preocupat de curățirea hainei, ca să ajungă să aibă “haină de nuntă”. Și spunea el că ar fi făcut orice, numai să-și vadă haina curată, orice lucru de jos, din lumea aceasta, din câte se pot face, l-ar fi făcut; a zis atunci: *Aș fi mutat și ceea ce nu se poate spune aici*. După o vreme, nu a spus câtă vreme a trecut de atunci, fiind la mănăstire la Sâmbăta, n-a spus unde a avut intuiția hainei de nuntă, adică a hainei pe care o purta, dar la Sâmbăta fiind, după ce s-a încadrat în mănăstire, a avut o vedenie. Se făcea că e în biserica mănăstirii, în locul acela unde se trece din pronaos în naos, în locul acela mai strâmt, și a văzut un copil care plutea în aer. Nu se sprijinea de pereți, zicea Părintele, plutea în aer, și copilul a arătat cu mâna spre Părintele. El, atunci, s-a uitat la el în sus și și-a văzut haina cu care era îmbrăcat, de data aceasta curată, cu o pată pe ea cam de o jumătate de metru, și asta reprezenta un păcat. Nu a spus ce păcat, doar că copilul i-a atras atenția că el mai are un păcat pe lângă cel care se arăta în pata de pe haină și păcatul acela, și-a dat Părintele seama că e din pricină că a întâmpinat vedenia cu cuvântul: *Doamne*. Și atunci a spus el despre cuvântul „Doamne” că se adresează numai lui Dumnezeu și Domnului Hristos, nici măcar Maicii Domnului, și și-a dat seama că el a făcut acest păcat, păcat care atunci când și-a dat seama că l-a făcut, copilul a zâmbit, ceea ce însemna că a nimerit.

... A doua zi a ținut un cuvânt de îndrumare pentru credincioșii care erau de față; deși el a și exceptat pe unii, erau niște copii, pe mine nu m-a exceptat; era vorba despre necazurile care le vin părinților prin copii. Le-a zis despre cazuri când părinții sunt responsabili pentru copiii lor, care vin în lumea aceasta cu defecte. A atras atenția asupra faptului de a fi oamenii cununați la biserică, de a avea slujba Cununiei, a pus în atenție faptul că soții nu trebuie să consume băuturi alcoolice, deoarece și un pahar de vin pe care îl bea cineva care după aceea se angajează la conceperea unui copil, este dăunător pentru copilul care urmează să se nască. A atras atenția că, atâta vreme cât cineva care a fost în război și se întoarce acasă și încă mai are visuri cu groaza pe care a trăit-o pe front în timpul războiului, câtă vreme mai are astfel de traume, să zicem, nu are voie să se angajeze la conceperea copiilor, deoarece copiii pot să aibă neputințe de pe urma faptului că părinții nu sunt destul de liniștiți. Așa că, Părintele era de atunci, din 1942, preocupat de chestiuni de felul acesta, de responsabilitatea părinților pentru copiii lor.

... Părintele, având și cunoștințe de artă, putea să-și dea seama și de pe figura omului despre starea lui sufletească. Chiar și de pe fotografii. Veneau oamenii la el cu fotografia cuiva și ziceau: „*Uite, asta este fata cu care vreau să mă căsătoresc*”, și Părintele zicea: „*Nu-i bună*” sau „*Îi bună*”, contând, cred, și pe ceea ce îi spunea figura.

... Un bărbat a vrut să se căsătorească cu o fată. Fata avea ceva la un ochi. Părintele și-a dat seama că ceva nu e în regulă și i-a spus băiatului: „*O iubești?*”. Și el a zis: „*Da*”. Și atunci Părintele a zis: „*Ia-o!*”. Și a luat-o. Și, după ce s-au căsătorit ei, s-au dus la Cluj, la o clinică, și s-a constatat că femeia e bolnavă, are sângele contaminat. Și omul nu a mai vrut să stea cu ea. Și aceasta s-a socotit un eșec al Părintelui Arsenie. În realitate, nu a fost un eșec al Părintelui, de vreme ce i-a spus că, dacă o iubește, să o ia. Că el, dacă ar fi iubit-o, ar fi susținut-o și în suferință și nu ar mai fi făcut nici un caz. Or, el s-a despărțit de ea, s-a recăsătorit.

El trăiește și acum, are vreo 80 de ani, însă acum a ajuns și el în declin, nu mai recunoaște oamenii, nu mai are tinerețe de minte. Copiii îi sunt sănătoși. (*Arhim. Teofil Părăian* – Măn. Brâncoveanu, *Amintiri despre duhovnici pe care i-am cunoscut*, Ed. Teognost – 2003)

- Prin anul 1943 s-a organizat o capelă pentru elevii de liceu și fetele de la gimnaziu (numai 4 clase) în cetatea Făgărașului, tocmai în sala tronului lui Mihai Viteazul, care atunci nu era folosită... Când m-am dus la mănăstire, i-am spus Părintelui Arsenie despre capela din cetate pentru elevi. S-a bucurat mult și mi-a zis să ajutăm din toate puterile cântarea la strană, dar să înțelegem și mai bine **valoarea Sfintei Liturghii**.

... Mai târziu, explicând citirea Evangheliei, a spus: *Nu preotul citește Evanghelia, ci însuși Domnul nostru Iisus, cel contemporan cu noi, Cel viu, ne-o propovăduiește și nouă, ca oarecând în timpul vieții Sale pământești, prin gura preotului liturghisitor.*

... Ca studenți la teologie, am învățat despre misterul liturgic și despre mistica liturgică, lucruri pe care Părintele Arsenie le cunoștea, dar le și trăia, cu un simțământ pe care nu l-am înțeles și descifrat la nici un preot liturghisitor, mai apoi, fie că era vorba de preoți de mir sau de monahi și chiar ierarhi. Trecând de imnele mari de la Anafora liturgică, Părintele ajungea la momentul când se rosteau cuvintele Domnului de la instituirea Sfintei Euharistii, spuse de Domnul Hristos la Cina de Taină din Joia cea mare: „*Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu, Care se frânge pentru voi, spre iertarea păcatelor*” și „*Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu, al Legii celei nouă* (așa rostea Părintele Arsenie), *care pentru voi și pentru mulți se varsă, spre iertarea păcatelor*” și apoi „*Ale Tale dintru ale Tale, Ție Ți-aducem de toate și pentru toate*” – momente sublimale ale Sfintei Liturghii la Epicleză. Cum au fost rostite de Părintele

Arsenie nu auzisem niciodată la vreun preot și nici după aceea. Rostirea cuvintelor era amestecată cu plânsul Părintelui Arsenie; era plânsul mistic, de care am auzit mai târziu. Era plânsul omului ce se afla în fața celui mai mare mister, al nimicniciei omului în fața lui Dumnezeu, al omului ce se socotea nevrednic să facă acest lucru dumnezeiesc, să aducă aminte credincioșilor momentul instaurării Sfintei Euharistii, la Cina cea de Taină... Era plânsul amestecat cu lacrimi al Părintelui Arsenie, moment de o trăire și încărcătură spirituală cum nu mai auzisem. În același timp, credincioșii, îngenunchiați, trăiau și ei momentul: se auzeau în surdina oftaturi sau chiar plânsete, credincioșii fiind și ei luminați, de mai înainte, despre sublimitatea momentului liturgic respectiv.

...Este aici, la Epicleză, momentul de trăire maximă duhovnicească a conștiinței umane a credincioșilor și preoților, luminată de harul Sfântului Duh, momentul sublim și dumnezeiesc al **Sfintei Liturghii Ortodoxe**. (*Pr. Nicolae Streza, Mărturie despre Părintele Arsenie*, Ed. Imago, 2003, p. 29-34)

- Un om atât de mic cum sunt, îndrăznesc cu greu să scriu despre un om atât de mare, cum a fost și rămâne sfântul Părinte Arsenie Boca. Am spus mare, dar este puțin spus; a fost un uriaș, un gigant al vieții spirituale, în trăire și-n învățătură. Nu trebuia să mergi la dânsul de zeci de ori ca să-ți dai seama ce mare binecuvântare ți-a dat Bunul Dumnezeu: să întâlnești în viața ta un sfânt! Înfățișarea sa, cuvintele sale, felul său de a fi, îți impunea imediat respect și dragoste, dar îți mai impunea ceva..., ceva tainic, din adâncul sufletului: vedeai în dânsul un înger întrupat, un sfânt al lui Dumnezeu; și pentru aceasta nu-ți trebuia teologie sau altfel de învățătură, pentru că era o trăire a ființei tale de om, în prezența sa.

Dar, oricât aș căuta să descriu persoana dânsului, n-aș putea s-o fac cum trebuie. Și știți de ce, oameni buni? Pentru că pe sfinți nu poți să-i descrii; ca să-i descrii trebuie să fii tu însuși sfânt

– să înțelegi viața și trăirea lor. Sfinții trăiesc în tăcere, este o îndrăzneală să încerci să scrii despre ei. Dacă sfinții nu se descriu unul pe altul decât prea puțin, atunci cum aş putea eu să îndrăznesc a scrie mai mult la adresa Părintelui Arsenie Boca, care a fost și rămâne un mare sfânt pentru sufletul meu și sunt sigur că nu numai pentru al meu?

Desigur că fiecare sfânt a avut în viața lui, ca și după mutarea lui la cele veșnice, oameni care l-au iubit și prețuit, dar și dușmani. De aceste categorii de oameni a avut parte, și mai are încă, și Părintele. Sunt oameni mulți care l-au iubit și-l mai iubesc încă, și-l vor iubi mereu, dar sunt și oameni care-l vorbesc de rău pe Părintele. Pentru aceștia din urmă dați-mi voie să amintesc ceva din Sfânta Scriptură, care se potrivește acestora, care se cred mai curați, mai dreپți, mai înțeleپți, mai buni decât sfinții lui Dumnezeu: „*Pui de năpârci, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi? Căci din prisosul inimii vorbește gura... Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit*” (Mt. 12, 34-37)

Dumnezeu să vă ierte pe toți care l-ați vorbit de rău și-l mai vorbiți încă, că nu știți ce ziceți! Dacă Părintele Arsenie le-a vorbit unor oameni mai aspru, mai “dur”, cum spun alții, a făcut-o pentru că dânsul știa plămada fiecăruia dintre noi. Sigur, a fost și aspru, dar cu aceia dintre noi cu care trebuia să fie așa, ca aceștia să ia aminte la viața lor și ca să se smerească. A fost, deci, o asprime sfântă, nu ca să dărâme omul, ci ca să-l zidească.

Dacă unele afirmații pe care le-a făcut Părintele, puține la număr, nu s-au adevărit (după spusele unora), apoi oameni buni, aduceți-vă aminte că nici profețiile Sfântului Nifon și ale Sfântului Calinic, legate de sfârșitul lumii, nu s-au adevărit, precum și profețiile altor mari sfinți nu s-au adevărit, dar toate aceste “neîmpliniri” ale spuselor acestor sfinți nu diminuează cu nimic sfințenia lor. [n. edit.: Pe când era la

Muntele Athos, Maica Domnului l-a dat pe Părintele Arsenie, timp de 40 de zile, în grija unui sfânt care trăise pe pământ cu vreo două sute de ani înainte: Sfântul Serafim de Sarov (icoana acestui mare sfânt a fost pictată de Părintele Arsenie la biserica Drăgănescu). Sf. Serafim vedea ce e în inima fiecărui om și avea darul proorociei. Odată, un om l-a întrebat: „*Părinte, cum știi așa de bine toată viața mea?*”. I-a răspuns Sf. Serafim: „*Eu nu știu nimic, eu mă rog, și primul gând care îmi vine în inima mea îl știu cuvânt de la Dumnezeu. Dumnezeu este Cel care știe taina inimii tale, eu sunt doar un duhovnic*”. Dar Sf. Serafim mai și greșea, și anume atunci când nu se ruga („*Când răspundeam cu mintea mea, făceam greșeli*”). Am amintit acest lucru pentru că, din mulțimea (miile) de proorocii pe care Părintele Arsenie le-a făcut, unii le-au reținut și le povestesc și la alții numai pe cele câteva care nu s-au adevărit]. Dumnezeu lucrează cum știe El. Omul rămâne om. Oricât de înțelept ar fi și de sfânt, el tot om rămâne. Numai Bunul Dumnezeu este și rămâne Adevărul absolut, numai El rămâne infailibil în veci.

Pot spune, fără să exagerez cu nimic, că acest Părinte Arsenie a fost omul lui Dumnezeu, un trimis special al lui Dumnezeu. Și cum ar putea să fie numit altfel, când dânsul, privind omul cu care vorbea, îi spunea totul despre viața lui, toate păcatele pe care le-a săvârșit bietul om, tot știa despre fiecare; și gândurile oamenilor le știa. Cine vorbește altfel la adresa dânsului, o face ori din invidie, ori din neștiință, ori din rea credință. Dar trebuie să fie și din aceștia; căci spune Sf. Scriptură: „*Vai de voi, când toți oamenii vă vor grăi de bine*”. Sfinții lui Dumnezeu din toate timpurile, au avut necazuri, au fost batjocoriți, huliți, închiși în temnițe, bătuți și, mulți dintre ei, omorâți. Prin acestea a trecut și Părintele. Dar cine s-a legat de sfinți – făcându-le rău sau vorbindu-i de rău – s-au legat de fapt de Dumnezeu, pentru că sfinții sunt casnicii lui Dumnezeu. Cine îi batjocorește pe sfinți, Îl batjocorește pe Dumnezeu. Și spune Sf. Apostol Pavel în Epistola